

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' צו (שבת הקדול) י' ניסן תש"ע

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 377

פנינים יקרים

בעניני דיומא: פסח

מובא בשו"ע שכל אדם צריך לכבד חדריו קודם הבדיקה. נראה הרמז שכל אדם צריך לפנות מחשבתו בי"ג בניסן כדי שיוכל לבדוק בלילה. שאם לא יפנה מחשבתו, וכשירצה לבדוק לא יראה בעצמו שום חמץ ויאמר צדיק אני, אך כאשר יפנה מחשבתו קודם, בודאי ימצא שם חמץ.

כל מקום שמכניסין בו חמץ צריך בדיקה (פסחים ב) ר"ל שצריך כל אחד לבדוק במקום שדרך היצא"ר - החמץ לשכון שם כל אחד לפי ערכו. וכל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. נראה הרמז דהנה יש בני אדם שאינם משגיחים - שאינם בודקים על מעשיהם עצמם רק על מעשיהם של בני אדם אחרים, על זה מזהיר התנא שאין להשגיח על מעשים של אחרים רק שישגיח על מעשיו של עצמו.

סדר ליל הפסח הוא: בראשונה אומרים הגדה 'פה סח' רוממות כחו של הבית"ש, ואח"כ אכילת מצה הכרת שפלות עצמו ובאחרונה עוד הפעם שבחי השי"ת הלל הגדול, נמצא לבו הנשבר משפלותו מסובב בשמחת גדולת הבורא...

איתא בגמרא (פסחים ק"ח) המבזה את המועדות כעובד ע"ז דכתיב אלהי מסכה לא תעשה לך וסמך ליה חג המצות תשמור וכו', ולכן צריכים לשמור במועדות שנוכה לקבל הדעת ולירע איך לעבוד את ה'.

המצה הנקראת לחם עוני מרמז על הכנעה שפלות הגוף. אעפ"כ לא בזה ענות עני, אבל עיקר הכנעה הוא כשבא מתוך התרוממות הדעת כענין שכתוב במשה עניו מאד מצד שהיה הגדול בדעת והיה שפל ביותר, וזה בחינת מצה עשירה. (בני ישראל באו למדה זו בקריעת ים סוף).

והיה על מצח וגו' (פר' תצוה) התבוננות בגדלות הבורא מברית הגאולה ומביא הכרת שפלות עצמו ענוה, על הסדר שמספרים תהילת ה' ונפלאותיו. אוכלים מצה הרומו לענוה שאינה מרוממת למעלה, חמץ הוא גאווה כידוע. מצח אותיות חמץ, והיה על מצח גימטרי' סדר - וזה והיה על מצח לבטל החמץ הגאווה ע"ז שיוכור תמיד את הסדר שאנו משבחים ומפארים הדר מלכותו וזוכים למדת הענוה באכילת המצות.

חכם מה הוא אומר (הגש"פ) רמז לחכמה יראה ענוה, חכם הוא החכמה, מה היא ענוה כמש"כ ונחנו מה. החכם יושב על הסדר בענוה בלב נשבר מעופר בחכמה ויראה.

רשע אומר מה העבודה הזאת לכם וכו'. פירושו כי החכם עושה הכל לשם שמים אפילו שאינו מבין ומרגיש הטעם יודע ומאמין שכל המצות צורך גבוה, - הרשע עושה הכל לגרמיה וכיון שאינו רואה עתה ענין הגאולה אומר מה העבודה הזאת לכם - אמנם ע"י התשובה שרואה שהחכם שעושה לש"ש ובסוף מבין הכל בעצמו, מזה מבין גם הרשע ומתפעל בהגדה זו.

ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך אני ולא אחר (הגש"פ) דהיינו שהראה הקב"ה כי כל כוחותם וכל מחשבותם ורצונם הוא ע"פ רצונו יתב"ש - וזהו אני הוא אפילו כשיבא בחינת הוא ונסתר כבודו וקדושתו אני הוא ולא אחר כי הכל מאתו יתב"ש ככבודו הגלוי כן הוא בהסתר.

מכת כנים למה? אמר הקב"ה יבא דבר שנברא מעפר ויפרע ממצרים שביקשו לאבד אומה משולה לעפר. (ילקוט קפב)

והקב"ה מצילנו מידם (הגש"פ) הקב"ה משנה הטבע וממכה עצמה מתקן רטיה, ומידם של מבקשי רעתו באה תשועתנו כענין אחשוורוש והמן אשר אמרו לאבד את ישראל והיתה הצלה ע"י אחשוורוש בעצמו. (עץ חיים)

פסח כשר ושמח

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א אולצ'א שבת י"ט ראשון של סוכות תשל"ג הולבא ל'פולס ע"י א.א.

יש יהודים שהגיעו לשלימות של "פני חמה" כמשה רבינו. בתחילה היו "פני לבנה" כיהושע בן נון, ועבדו על עצמם עד שמ"פני לבנה" הגיעו ל"פני חמה". ואף בדור הזה יש כאלו יהודים, שאינם לומדים מרבי, ולא אחד מן השני, רק הרבש"ע בעצמו מוליך אותם באמצעות הסיבות, וע"י היסורים הללו הם מגולגלים בכל רגע ורגע בשלימות של יסוד האין שלהם, וממילא הם מגיעים לדביקות, והם מתדבקים בקב"ה ע"י יסוד האין. זה שאינו חי ביסוד האין של עצמו, והוא לא מציאות אין, הוא לא מציאות "פני חמה", ולא מציאות של "טמיר ונעלם". כי כל עוד שאינו חי ב'אין' בשלימות יש עליו קטרוג, מסך המבדיל, שלא מאפשר לו להיות טמיר ונעלם, ולא מאפשר לו להיות 'אין' כתינוק המונח בחיק אימו, שזו דביקות באהבה שאין למעלה ממנה. אך זה שעובד על עצמו, ומ"פני לבנה" הגיע לבחינה של "פני חמה", והוא נהיה בחינת משה רבינו - רעוא דרעיון, אז הוא נהיה בחינה של טמיר ונעלם כמו קוב"ה, והוא משיג את הבחינה של תוהו ובוהו של ששת ימי בראשית. כי מתוך שהוא מציאות של טמיר ונעלם הוא נהיה כמו הבורא. בבחינת פני חמה. וכאמור השורש לכל זה הוא בחינת אין, וחטאתי נגדי תמיד. כי בלא "חטאתי נגדי תמיד" לא תיתכן הדביקות בלא שלימות של "מלא פגם" אין דביקות. כי כל עוד יש לאדם מחשבה קלה ממצאותו, השמץ הזה גורם שיש מקום לחול עליו קטרוג שהוא מסך המבדיל. שלימות הדביקות היא כאשר האדם הוא לגמרי אין,

הכל תלוי אם אנו נתאחד ביחד ונאהב אחד את השני. אך לשם כך מוכרחים לעבור נסיונות. בהכרח שיהיה בינינו התנגשויות, כי זה היסוד להגיע אל האמת. להגיע להכרה שלמרות שאני מתנגש עם השני זה לא נובע משנאה שיש בינינו רק מחמת הנסיונות שאנו צריכים לעבור, בכדי שעל ידי שנעמוד בהם יהיה "הס קטיגור וקח סניגור מקומו". על ידי שאנו עומדים בנסיונות של מחלוקת ושנאה שמאד קשה להתגבר עליהם ולמרות זאת אנו מתגברים מכח הכרת המציאות שלנו. כי זה שחי ביסוד האין שלו, כאשר יש מריבה בינו ובין החבר הוא מבין שזה לא בגלל שיש לו שנאה על החבר, רק בגלל שהוא צריך עכשיו לעבור את הנסיון הזה, ואם כן הוא הגורם ולא החבר. וממילא כשהוא שומע שהוא האשם, וקולט ("דהרהערט") את היסוד שלו, אזי מבשרי - אחזה אלוהה.

הדור שיגיע לזה יזכה לבחינה של "פני חמה", כמו פני משה שהיו כפני חמה. ואז אנו כולנו נגיע ליסוד האין הזה שהוא בחינת טמיר ונעלם, והרבש"ע יתגלה בעולמו ככל שאנו נהיה מסוגלים להשיג, בבחינה של "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תוהו ובוהו", באותה בחינה של תוהו ובוהו שאנו נהיה הוא יגלה את עצמו. למעלה מזה לא נוכל להשיג, כי למעלה מזה זה "נעלמה", גבוה מ"פני חמה". שם אין כל השגה. שם זה מציאות של הסתרה, בחינה של "הסתר אסתיר". ולכן כשיש לעומת זה ח"ו הוא "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" ה' ישמרנו.

כתינוק המונח בחיק אימו, שאז היא האהבה הכי חזקה בין אמא לילד. וכל אחד צריך שיהיה אהבה חזקה שכזו בינו ובין קונו, בבחינה של "וחטאתי נגדי תמיד" "כגמול עלי אימו".

וכל זה תלוי רק בעבודה. הדרגה הזו נועדה בשביל כל אחד, וכל נשמה יכולה להגיע לזה, עד הנשמה הנמוכה ביותר שנעלמה מעיני כל בעמקי הקליפות כמו הצדיק אמת שנעלם מעיני כל בטמיר ונעלם. כי כמו שהשמש זורחת ומאורה זורחת הלבנה, כך הצדיק אמת זורח ומאיר אל הפוגם הזה, ומן האור הזה יש לו עליה. וכמו שהלבנה יש לה זיקה מן החמה, כך הרשע הזה שהוא בשיא המדרגה של האין, שהוא טמיר ונעלם בגלל שאין לו את הריח של הקדושה, הצדיק אמת מזרים את אליו הזרם שבל ידח ממנו ידח.

ובכדי שתהיה עליה לכל הנשמות הללו מוכרח שיבוא דור שיהיה בבחינת פני חמה כמשה רבינו, ויגיע לבחינת טמיר ונעלם. שאז כל הקטרוגים יפסקו, והניצוץ הזה שהוא נידח והוא מחכה על הבחינה ש"בל ידח ממנו נידח" יהיה מוכרח להתעלות. כי אז תהיה התגלות על כל העולם כולו, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. כי כאשר האדם מגיע לבחינה זו ממילא ממשלת זדון עוברת מן הארץ. לא שיעבירו את ממשלת זדון מן הארץ, רק היא תיבטל מאליה. ובשביל שממשלת זדון תעבור מן הארץ מוכרחים להגיע לכזו בחינה כמו משה רבינו, שכאשר הגיע לבחינה של שלימות "פני חמה" אז נהיה אצלו רעוא דרעוין בשבת לעת ערב, ואז הוא נעלם. כי הגוף כבר לא היה גוף וממילא הוא

נהיה 'נעלם'. לכן רק במשה נאמר "ויקבור אותו בגיא ולא ידע איש את קבורתו", כי הגוף שלו היה כלה מאליו. את הגוף שלו לא היה צורך להעלים, כי הגוף כבר לא היה גוף ולא היה מה להעלים. הוא היה פני חמה, והגיע לבחינה של תוהו ובוהו של ששת ימי בראשית.

הרבש"ע ברא את העולם בבחינה של תוהו ובוהו, מפני שזה כל האדם. האדם הוא תוהו ובוהו כל ימי חייו. זוהי העבודה שלו. והוא לוקח אור מקרני השמש, דהיינו מהתוהו ובוהו של ששת ימי בראשית. משה רבינו הגיע לבחינת תוהו ובוהו של ששת ימי בראשית ולכן "פני משה כפני חמה". לכן משה רבינו לא היה לו רבי, כי הרבש"ע היה הרבי שלו, ומכח זה הוא זכה ל"פני חמה". יהושע בן נון כבר היה לו רבי, את משה רבינו, ולכן הוא זכה רק ליפני לבנה", כי הוא לקח מהקרני אור של משה רבינו כדוגמת הלבנה שלוקחת מן השמש. וכשהיה השלימות של אור הלבנה, והלבנה תקבל שלימות של אור החמה, אז יהיה שלימות של "פני חמה", וכל העולם יהיה טמיר ונעלם בבחינת משה רבינו.

נמצא שכל אדם צריך לעבוד על עצמו בכדי שמתוך "פני לבנה" יגיע לבחינה של "פני חמה". וכשכל העם יגיע לבחינת "פני חמה" אז כל הרשעה כולה כעשן תכלה וכל הקטרוג יעלם מאליו, ואז יכול לבוא המשיח. באופן אחר משיח לא לבוא, היות שהרבש"ע רוצה שהעם שלו לא יקבל נהמא דכסופא, והוא רוצה שיבואו לכזו שלימות כמו בשעת הבריאה שהיה רק הרבש"ע לבדו, בחינת למעני למעני אעשה. אנו צריכים לזכות לזה, וע"י שנתאחד

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

377
T

המשך מעמ' קודש

סיבות בכדי להשמר מהטבע של התוהו ובוהו של ששת ימי בראשית, אני כבר הגעתי בעצמי לבחינה של תוהו ובוהו, בבחינה של "מה אני בורא אף אתה בורא", וממילא אין ליצר שום שליטה עלי, האהבה שלי היא ישירה אליך במדריגות הכי גבוהות. זוהי מדריגה יותר גבוהה מ"טמיר ונעלם". אולם הרבש"ע הראה לו שהוא צריך אותו עד זיבולא בתריתא, ועד בכלל, עד תיקון השלימות של כל העולם. ואז הוא חוזר לשורש שלו "וחטאתי נגדי תמיד", ואמר "חטאתי לה", כלומר: אני לא יכול להיות דבוק רק ע"י יסוד האין, "וחטאתי נגדי תמיד", טמיר ונעלם. כי לאדם אין כל קיום בעולם, הוא ממש כמו בהמה, ומהו הקיום שלו - הבחירה, זה מה שמקיים אותו, הבחירה היא שמבטלת את מציאותו והוא נהיה נעלם ע"י שהוא חי עם הסיבה, דהיינו שהוא חי בתחושה שהסיבה היא המקיימת אותו והוא אינו מציאות כלל, ואז הוא משיג כפי מה שהרבש"ע עורר אותו. זהו "פני חמה". ולכן פני משה כפני חמה. יותר מזה אין ביכולת האנוש להשיג. המשך יבוא אי"ה

ביחד ויהיה בינינו אחדות יהיה דביקות, ואז אין אחיזה לקליפה והיא נעלמת. כי כל האחיזה שלה היא ממחלוקת של יהודים ומשנאה של יהודים. החטאים לא כ"כ מפריעים. כי כל החטאים באים רק מפני שאין אצלנו דביקות, אך באם היתה אצלנו דביקות - החטאים לא היו מכריעים. כי כשאדם אומר חטאתי לה, הוא מכיר שהוא מציאות של חטא, ומזה יגיע אל תיקונו ושלימותו.

שהרי דוד המלך כשאמר "בחנני ונסני" היה במדריגה הגבוהה ביותר של קדושה, אחר שהרג את היצה"ר ואמר "ולבי חלל בקרבי", ולרגע קט דימה בנפשו ששיג את מציאות הקדושה, וכבר אינו צריך את הסיבות שהרבש"ע ינהיג אותו על ידם וישמור אותו מן החטא. ולכן אמר "בחנני ונסני" - אתה תעמיד מולי את היצר הרע שבראת אותו להיות סיבה בשביל לעבוד אותך, ואני אלחם אתו בעצמי ללא סיבה ועוז ממך, ואנצח. משמעות הדברים היא: אני כבר לא צריך את העוז ממך, אינני צריך שאתה תקרא לי ע"י

בעזהשי"ת תתקיים נסיעה למירון ביום חמישי י"ז ניסן ב' דחזה"מ פסח
בשעה 12.00 בצהרים, היציאה מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר אברהם משה קיפר ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר שמעון פריינד ומשפ' להולדת הבת

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדי 3
02 - 5829688 ☎
02 - 5325477 ☎
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

